

23.s.e.trinitatis

2 Lovsynger Herren

294 Talsmand på jorderige

318 Stiftet Guds søn...

710 Kærlighed til fædrelandet

15 Op al den ting

Så giv kejseren, hvad kejserens er, og Gud, hvad Guds er! Med disse ord omgår Jesus den fælde, som hans modstandere, farisæerne og herodianerne, har forsøgt at sætte op for ham. De vil, som evangelisten Mathæus skriver, fange Jesus i ord. De har med deres spørgsmål sat en fælde op for ham. Uanset om Jesus svarer ja eller nej på spørgsmålet, om man skal betale skat til kejseren, er han sat i en klemme. Svarer han nej, kan han meldes til romerne som en oprører, og svarer han ja vil man kunne håne og spotte ham, dømme ham ude som en lakaj for den romerske besættelsesmagt. Farisæernes og herodianernes spørgsmål sætter Jesus i en umulig situation. Spørgsmålet er en fælde.

Så giv kejseren, hvad kejserens er, og Gud, hvad Guds er! Med disse ord, dette mindre entydige og mere gådefulde svar går Jesus behændigt uden om de faldgruber, som hans modstandere har sat op. Men er alt dermed sagt? Jesu svar rummer vel andet og mere end snu retorik? Jesus er vel ikke blot at ligne med en politiker, der spinner fri af et drilsk spørgsmål fra en politisk modstander eller fra en vedholdende journalist. Jesu svar er vel ikke kun udtryk for en gliden af?

Jesu vil noget med sit svar, gøre os klogere på forholdet mellem Gud og verden. Spørgsmålet om skat til kejseren er nemlig ikke blot et spørgsmål om det at betale skat eller ej, men om hvad, vi skylder henholdsvis Gud og verdens magter.

Tizian

Så giv kejseren, hvad kejserens er, og Gud, hvad Guds er! Til at blive klogere på betydningen af disse ord vil jeg i dag gerne inddrage to gamle malerier af renæssancemaleren Tizian. Han levede fra slutningen af det 15. århundrede og døde i 1576. Han står som en af de store venetianske renæssancemalere, berømt allerede i sin egen tid.

Med ca. 50 års mellemrum malede Tizian netop den beretning, vi har hørt her i dag, om Jesus, farisæerne og skattens mønt.

Mødet mellem Jesus og farisæeren er tydelig og genkendelig, idet vi ser en farisæer i begge billeder række en mønt frem. Men de to billeder er samtidigt forskellige, og sådan som det altid er med de bibelske billeder er de netop i deres komposition, farve og valg tydinge og tolkninger af evangeliet.

I ungdomsværket (malet i 1516), som i dag er at finde på et stort museum i Berlin (Gemälde), er vi zoomet helt ind på selve scenen, hvor Jesus har bedt farisæeren om at få vist skattens mønt. Farisæeren rækker mønten frem, og Jesus rækker også sin hånd frem mod mønten, men Jesus rører dog ikke mønten.

Jeg tror ikke det er tilfældigt, at Tizian lader Jesus række ud efter mønten, men ikke lader ham røre og gribe fat om den. Maleren har med dette et sigte: Jesus er i verden, men han er samtidig Guds egen søn. Mønten hører derimod verden til. Giv kejseren, verdens magt, hvad hører den til.

Tizian selv havde i øvrigt på dette tidspunkt for en årlig gage lovet at male nogle billeder med inddragelse af bestemte personers portrætter. Han Tizian havde solgt sin arbejdskraft, stod selv midt i verden - kan man sige - selv med mønten i hånden. Tizian var i gang med en karriere og i hast på vej op i hierarkiet. Han var selv som manden med mønten i hånden.

Jesus derimod rækker nok hånden ud mod det menneske, der står med mønten i sin hånd, men han står ikke selv med den i hånden. Han, Guds egen søn, rækker sin hånd ud til verden, hvad understreger, at Gud har givet os livet som en gave, sluttet sin pagt med os i dåben.

Billedet af skattens mønt viser os således, hvordan Gud i Jesus Kristus fortsat lyser sin velsignelse ud over os.

Læg også mærke til, hvordan Jesus ser på spørgeren på en gang mildt og overbærende, imødekommende og sorgfuldt fuld af forundring. Og det kan man jo godt forstå.

For hvorfor er det, at vi mennesker ikke blot kan møde hinanden med tillid og åbenhed? Hvorfor er det, vi så ofte har så travlt med at sætte fælder op for andre og fange hinanden i ord? Den ulidelige mistænksomhed, som bor i os.

Jesu ansigt og blik på den, der sætter fælden, forekommer mig at stille sådanne spørgsmål. Og svarene ligger så også allerede givet i Jesu blik og fremstrakte blik. Vi mennesker kan ikke magte tilværelsen selv. Der er et egensind, som trives i os, en egoisme og skepsis, som bor i os, og som fortsat truer med at ødelægge vores næste og også forpester vores eget liv, når vi indfanges i denne trang til at sætte fælder op for andre.

I det andet billede, den gamle Tizians skildring af skattens mønt, at billede, som er at finde på National Gallery i London (1560) står vi som betragtere lidt mere på afstand af begivenheden, og det har så i kompositionen givet plads til endnu en skriftlærd og himmel og en mur.

Jesus står foran muren, og farisæeren og Jesus ser også her som i ungdomsbilledet intenst på hinanden. Farisæeren rækker her også sin hånd frem med skattens mønt. Men Jesus rækker her ikke ud efter mønten. Han peger i stedet med sin hånd op og væk, op mod muren, op mod himlen. Her i den gamle Tizians skildring af skattens mønt, lægges vægten ikke på, hvad kejseren skal have, men på det at vi huske, at vi skal give Gud, hvad Guds er.

Man kan sige, at det er en gammel malers stigende erkendelse af, hvad der egentlig betyder noget i livet.

Det er ikke verdens mønt, der har størst værdi. Kejseren skal have, hvad kejseren skal have, men der er andet og mere et menneske skal. Der er en tak, vi skylder Gud, en tak for livet, en tak for Guds kærlighed og nåde. For hvad var vi uden Guds kraft og nåde. Uden Gud, ville døden kun herske og vi ville da kunne være overladt til verdens magter og mønter.

Giv således kejseren, hvad kejserens er, men giv også Gud, hvad Guds er. For i Gud finder vi glæden, håbet, livsmodet og fællesskabet.

I Jesu navn. Det ske. Amen

